

mig, at der er Fare for, at han vil gjøre affurat det Samme næste Gang.

Nimestad: Det ærede Medlem maa have glemmt, hvad han selv eller hans Kollega, den første Forespørger, nylig meddelte os om, hvad Erklæringen gik ud paa. Den gik netop ud paa, at der den Dag ingen Fare var, thi Sværmen var gemyllig, godmodig og slet ikke fratilsk, jeg huffer ikke, hvad mere der siges. Der var altsaa den Dag slet ingen Fare for den offentlige Orden, og det forekommer mig, at det, at Politimesteren under disse Omstændigheder begav sig hen paa et Sted, hvorfra han i Dvrigt ikke var saa langt fjernet fra Valpladsen, hvis der skulde ske Noget, aldeles ikke afgiver nogen Grund til at tro, at han ikke, naar den Begivenhed indtraadte, som han tror at have forudsat for den kommende Valgdag, vilde være optraadt.

J. A. Hansen: Jeg vil blot svare, at det fremgaar ogsaa af hans Erklæring, hvad jeg siger; det er hans egen Erklæring, jeg paaberbaer mig.

Nimestad: Det gjorde jeg ogsaa.

J. A. Hansen: Men ikke fulstændig korrekt.

Winther: Det var ved at høre den ærede Justitsministers Udtalelse, at der hos mig opstod et Ønske, som for Resten er berettiget i Henhold til Grundlovens Bestemmelser, og det var, at man snart kunde komme til at gjøre en Afskillelse mellem den udøvende og den dømmende Magt; thi naar man har hørt og læst, hvad den ærede Dommer og administrative Embedsmand har udtalt overfor sine politiske Modstandere, saa forekommer det mig virkelig, at der ikke kan tænkes at kunne herske synderlig Tillid til en saadan Mand's Upartiskhed som Dommer i Tilfælde, hvor politiske Spørgsmaal skulde foreligge. Det forekommer mig, at hele denne Sag er saa forbausende, at man næsten ikke veed, om man er sikker her i Landet mere, naar Justitsministeren paa denne Maade lader det staa hen, om en Politimester i meget betænkelige Tilfælde er forpligtet til at tage sig af den offentlige Orden eller ikke. Jeg vil her kun udtale, at jeg glæder mig over at være i en By, hvor der er en ganske anderledes ivrig Politimester, som endogaa bliver anerkjendt af udenlandske Potentater, efter hvad man læser i Bladene. Det glæder mig, thi her ser man dog, at gaar man ikke for vidt, saa er man dog heller ikke ligegyldig ved, om der er No og Orden i Byen eller ikke. Jeg skal imidlertid ikke blande mig i hele denne Sag, men kun sige, at her er et Exempel til, som viser, hvor ønskeligt

det er, at Grundlovens Røsteparagrafer blive opfyldte.

Justitsministeren: Naar det ærede Medlem ved denne Leilighed som undertiden i den senere Tid er kommen tilbage til denne Grundlovsbestemmelse om, at Retspleien skal adskilles fra Administrationen, skal jeg gjøre ham opmærksom paa, hvad jeg i Dvrigt troede, at han meget vel vidste, at naar denne Bestemmelse ikke er bragt til Udførelse, er det ikke begrundet i, at Regjeringen ikke skulde have havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Det ærede Medlem maa, da han er saa gammel her paa Thinge, meget vel vide, at dersom der overhovedet er gjort Noget for at føre denne Bestemmelse ud i Livet, er det slet fra den Side, han pleier at betegne som sine politiske Modstandere. Fremdeles maa han vide, at det ikke er paa Kvantsvis, at jeg siger, at der arbeides med Interesse og Nidhærhed paa at føre denne Bestemmelse ud i Livet; det ærede Medlem maa navnlig være overbevist om, at der paa denne Sag arbeides med meget større Alvor og meget større Opoffrelse af Tid og Kræfter end ved mange andre Leiligheder, og det ærede Medlem er derfor fuldstændig uberettiget til at fremdrage dette Spørgsmaal som Noget, der i nogen som helst Henseende skulde kunne benyttes som en Anke mod den nuværende Regjering. Jeg kan sige dette med desto større Sikkerhed og Visshed, som jeg har havt og fremdeles har den Ære at være Medlem af den Kommission, der er bestjættet med denne Sags Forberedelse. Egesom jeg for saa vidt maatte gjøre denne Bemærkning, saaledes skal jeg meget bestemt afvise en Bemærkning, som det ærede Medlem tillod sig over for mig som Justitsminister. Det ærede Medlem sagde, at man maatte frygte for at leve i en Stat, hvor Retsikkerheden kunde være udsat for saa stor Fare, som det maatte være Tilfældet, naar Justitsministeren lod det staa hen, om en Politimester var forpligtet eller ikke forpligtet til at vaage over den offentlige Sikkerhed. Justitsministeren har ikke ladet dette staa hen. Justitsministeren har udtalt, at det var en Selvefølge, at Politimesteren havde en saadan Forpligtelse; men hvad der er Spørgsmaal om, det er, om der i det givne Tilfælde var nogen Opfordring for Justitsministeren til farlig at paalægge en enkelt Politimester at gjøre, hvad der er saavel hans som alle andre Politimestres almindelige Forpligtelse.

Winther: Jeg veed meget vel, at den ærede nuværende Justitsminister, da han var Medlem af Thinget og ikke var Minister, har sine store Fortjenester af at have arbejdet for denne og andre Retsreformer; men jeg gad vide, om han ikke skulde synes, at der er Grund til at ønske, at en Grundlovsparagraf, der er 25 Aar